

אני

זה קרה בשעות הצהריים של יום ה' חמישי האחרון:

הנערה דקת-הגזרה והמטופחת, בעלת השיער האדמדם, לפתח באצבעותיה ה' ארוכות את הגה המכונית המפוארת, ולחצה בקלות על דוושת הגאז. עיניה המאופרות בעדינות, סקרו בשלווה את כביש תל-אביב-לוד, ההולך ונמוג במחיי-רות מסחררת מתחת לגלגלי מכוניתה, בעוד מחשבותיה נתונות אל השעות הר-גועות הבאות, אותן תבלה בסלון הווילה שלה בסביון.

פתאום נכנס משחו זר ושונה אל הת' מונה ההדורה והשלווה הזאת: היפי מגודל-שיער, שמופם ומזוקן, שעמד בצד הדרך, והושיט ידו לטרמפ.

ההמשך — שחיה טבעי מאוד לגבי ה' היפי האמריקאי, ונעוץ במיוחד עבור ה' ערה השמרנית, שהוריה נסעו לחו"ל ל' חופשת-קיץ — התרחש כעבור שעות ספורות על חשיתי העבה בסלון הווילה הסביונית: שני גופות עירוניים ומלאי-תאוה, שברו את האחרונה בסידרת המ' חיצות שהפרידו ביניהם לפני שנפשו, שוחחו, התיידדו ולבסוף — התאחבו.

אילו היה קורה במציאות — לא היה בספור האהבה הנ"ל — שום דבר מעורר תשומת-לב או יוצא-דופן: מיליוני זוגות צעירים אחרים בעולם, מגשימים מדי יום את עקרונות האהבה החופשית בדיוק באותה דרך, תוך ציפוף על המוסר ה' ועיר-בורגני המיושן.

המיוחד בספור הוא שהוא לא קרה במציאות — אלא כסרט ישראלי.

מישגל אינו

זקוק לחזרה

ליתר דיוק: הוא מהווה את סצ'י-נת-הפתחה של סרט חדש בשם: ה' טרמפיסט. אמציה חיוני, מסיק הסרט, ועמוס ספר, הבמאי והתסריטאי שלו, טוע' גים כי סצ'ינה זו היא הנועות ביותר ש' נראתה אי-פעם על בד הקולנוע הישראלי. כל כך נועזת — עד שאפילו אותן נע' רות ה, מוכנות-לעשות הכול" כדי להש' תתף בסרט, התגלו כעצרות ובישינויות בשעת מיבהני-הבד. עשרות נערות כאלה ניגשו למיבחנים, שנערכו לפני כמה חוד' שים כדי לזכות בתפקיד הראשי בסרט. אחת מהן — אירית מוהר, אשתו ה' צעירה והבלונדית של עיתונאי דבר, עלי מוהר, היתה המאושרת שהצליחה לקבל אותו. אבל לא לאורך ימים. כאשר נערכו

במדינה

דרבי אדם

עם גיטרה,

בלי אופנוע

אז זה ככה, עמוס ונגלר (24) פשוט רוצה להיות זמר, והוא עשה כבר את כל מה שהוא חשב שאפשר לעשות כדי להגיע לכך.

הוא עמד עם הגיטרה ושר בדיונגוף. והוא עמד עם הגיטרה ושר בחדר-ההמתנה של המישרדים של פשנל. והוא עמד עם הגיטרה ושר במישרדים של חיים סבן. והוא עמד עם הגיטרה ושר בכל המישר' דים של המפיקים האחרים, שהוא מכיר. את מיקי פלד הוא לא מכיר, במיקרה, אז אולי השבוע ייצא לו בכל זאת להיות זמר. כי השבוע הוא מתכוון לעמוד עם הגיטרה ולשיר אצל מיקי, ואולי מיקי יסכים להפיק לו את התקליטים שלו.

הצרה היא שעל מיקי פלד סיפרו לו רק השבוע. עד אז, בטעות, הוא חשב שה' מפיקים נגמרו לו. ובגלל המחשבה הזאת, הוא החליט ללכת בדרכים אחרות. הוא הבין שאולי אי-אפשר להתרשם כיאות משירה מלווה בגיטרה. אז הוא חסך שישים

עמוס ונגלר

„עכשיו החלטתי להשתקע“

לירות, והקליט את השירים שלו. את סליל הסייפ הוא נתן בהתחלה לשיסל. שיסל אמר לו לחכות שבועיים. הוא חיכה שבועיים, ואחר כך שיסל אמר לו לחכות עוד. אז הוא חיכה עוד, ואחר כך החליט לקחת את הסרט בחזרה. כי לפי איך ש' שיסל התנהג, זה היה יכול לקחת לו עוד חצי שנה עד להחלטה הסופית.

את הסרט שלקח משיסל, הוא נתן לחיים סלוצקי. חיים סלוצקי אמר לו לחכות. עמוס חיכה. אחרי כן הוא חיכה עוד פעם. אחרי כן הוא לקח את הסרט בחזרה.

אחרי כן הוא התחיל לחשוב שאולי לא די לדעת לשיר כדי להיות זמר. הוא הסתכל על זמרים אחרים, וראה שיש להם דברים אחרים — מלבד קול — כמו אופ' נוע. למשל. אבל לו לא היו דברים אחרים — כמו אופנוע, למשל. אז הוא השתמש במה שהיה לו.

היה לו הבר, בשם רלף קליין, והיה לו גייר דעיסרון. והיה לו, כמוכן, את עצמו. או הוא התחיל ללכת יחד עם החבר ברח' בות. ועל הגב שלו תלה שלט, שצייר בעצמו על חתיכת קרטון: „אני אות' פירסום“.

10 ל"י דשעה. השלט הזה היה דווקא רעיון די טוב. כי כל מיני אנשים חשובים התחילו לשים לב אליו. אורי זוהר לקח אותו לתוכנית הסלוויה שלו, ודורי כן זאב לקח אותו לתוכנית הדריו שלו. הוא נעשה פופולארי כימעט כמו זמר אמיתי. עובדה: שלוש חברות מיסחריות החליטו שהפופולאריות שלו שווה כסף, ושלמו

(הממ"ט בעמוד 26)

תנועת העולם הזה — כוח חדש

אל פעילי התנועה

לבקשת הוועדה המרכזת, אני פונה אליך בבקשה להשתתף בפעולה שאנו רואים בה חשיבות מכרעת בשעה זו.

עם הימשך הפסקת האש, הולכות הבעיות הסוציאליות של המדינה ותוספות מקום מרכזי בתודעת הציבור.

תנועתנו היא בעלת גישה מגובשת, וידועה היטב, בעניינים הכלל-לאומיים. מדיניות חוץ ובטחון. לעומת זאת היו רק בירורים מעטים בפורום הרחב של התנועה על גישתנו לבעיות סוציאליות וכלכליות.

אמנם, עמדתנו בעניינים אלה התבטאה בנאומים רבים בכנסת ואף מחוץ לכנסת, אך הגיעה השעה, שכל פעילי התנועה יתכנסו ויתנו דעתם על עניינים חשובים אלה, כדי שקולנו ישמע בבירור ובמלאו התוקף, כשהתנועה ניצבת במלוא כוחה מאחורי דברים אלה.

לכן החליטו מוסדות התנועה לנכס את פעילי התנועה והכי ריה המרכזיים לדיון ממצה על השאלות הבאות:

- (א) הפער הסוציאלי הקיים במדינה — האם יש לקיימו או לחסלו, ואם כן — איך?
- (ב) האם יש לתנועתנו תמיסה בסיסית לגבי מחות הצדק הסוציאלי? אם כן — מהי התמיסה?
- (ג) האם אנו דוגלים בחופש מוחלט של המאבק המקצועי או לאו, ומה עמדתנו כלפי ההצעות השונות לחקיקה המגבילה בסיכסוכי עבודה?
- (ד) מה צרכים להיות מעמדה של הסתדרות העובדים, דמותה, המיבנה שלה ומדיניותה?

אני פונה אליך אישית בבקשה להשתתף בכינוס זה, אפילו אם כרוך הדבר בקורבן מצידך.

אני מייחס חשיבות עליונה להתכנסות זו, כדי ליצור תקשורת בלתי-אמצעית בין ראשי התנועה, פעיליה וחבריה, בעניינים אלה — כדי שנוכל, על דעת התנועה ואוהדיה ברחבי הארץ, לגבש עמדה תנועתית בעניין העשוי לעמוד במרכזו של כל אחד מאתנו, בחודשים הקרובים, ואולי אף במרכז מערכת הבחירות הבאה.

אנא, עשה את המאמץ!

הכינוס יתקיים ביום שבת, 23.10.71, באולם ברית העבודה, רחוב קדישר 48, תל-אביב, בשעה 10.00 בבוקר.

אנו מקווים לסיים את הדיונים לקראת שעה 5.00-4.00 אחה"צ.

בברכה,

יום המזור

פרשת הממזרים וגידולי עובדת קיומה של רשימת מזורים פודית במשרדי-הדתות וככל בתי הדין הרבניים, השסו לעיני כל מציאות הנוגדת את מגילת-העצמאותה של ישראל ואת עקרונות מגילת זכויות-האדם. חוקי ישראל מקיימים הפזייה בין אדם לאדם בגלל מוצאו, גזעו, דתו או מינו. המשמעות: במדינת ישראל קיימת למעשה „כת ממאים“.

הגיעה השעה שאזרחי ישראל, החרדים לאופיה הדמוקראטי של מדינתם, ולעלית-המונים ממזרה ומערב, ישימיעו קול מחאה. נוכח מציאות זו, ואחרי שנכשלו כל הנסיגות לפתרונות חלקיים, אין דרך אחרת מאשר לתבוע הנהגתם של נישואין אזרחיים לאלתר.

כדי לקדם מטרה זו החלטנו ליוזם הקמתו של ועד ציבורי רחב למען חנהגת נישואין אזרחיים בישראל, ואנו פונים אל כל אזרח נאור להצטרף לוועד.

מתוך חזרה עם קרבנות פרשת הממזרים, וכדי להפנות תשומת לב לבטייה החמורה, החלטנו להכריז על „יום המזור“ ולבקש את תמיכת הציבור כולו בפעולות המחאה שייערכו ביום זה.

רשימה ראשונה של חותמים:

- ח"כ אורי אבנרי
- שולמית אלוני
- פרופ' שרל בלוך
- הרב טוביה בן-חורין
- משה א. גלבוץ
- אורי הופרט
- ישעיהו וינברג
- אמנון זכרוני
- חיים חפר
- ד"ר ג'ורג' טמרין
- נתן ילין-מור
- אלכס מסיס
- חנה מרון
- פרץ עופר
- שמחה פלפן
- ויקטור ציגלמן
- יורם קניוק
- מנחם שמעון

אם הנך מסכים לקריאה זו, אנא שלח את התימתך לת.ד. 104, גבעתיים. תרומתך דרושה למימון מודעות עוספות.